

Sygn. akt: VIII C 25/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 25 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kontrym

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 roku we W.

sprawy z powództwa telefonii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1674,96 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 listopada 2011 r. strona powodowa (...) S.A. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. M. kwoty 2011,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi

- od kwoty 38,79 zł od dnia 28 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 103,58 zł od dnia 30 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 50,04 zł od dnia 27 września 2011 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 1819,11 zł od dnia 27 września 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, na podstawie zawartej z pozwanym umowy świadczyła na jego rzecz usługi telekomunikacyjne. W ramach świadczonych usług telekomunikacyjnych wystawiane były dokumenty finansowe, jednakże pozwany nie uregulował należności z nich wynikających.

W dniu 5 grudnia 2011 r. w niniejszej sprawie tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany skutecznie wniósł sprzeciw.

W sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał, iż (...) S.A. z siedzibą we W. świadczyła usługi telekomunikacyjne na jego rzecz, jednakże zaprzeczył iż nie wywiązał się ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy. Wskazał, iż dokonał płatności wszystkich faktur wystawionych przez stronę powodową. Podniósł ponadto, iż powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia, nie dołączył w szczególności umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazał, iż należności z faktur (...) z dnia 29 sierpnia 2011 r., faktury nr (...) z dnia 27 lipca 2011 r., nr (...) z dnia 26 września 2011 r., w bezspornej części zostały przez niego uiszczone na rzecz strony powodowej. Pozwany zarzucił, iż strona powodowa dokonała nieprawidłowego naliczenia kosztów za świadczone usługi, gdyż nie

korzysta on z usługi dostępu do Internetu, nie otrzymał nawet urządzenia, które pozwalało by mu korzystać z łączy internetowych.

W piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2012 r. ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanego strona powodowa wskazała, iż w dniu 30 listopada 2010 r. doszło do zawarcia umowy (...) o świadczenie usług (...) pomiędzy stroną powodową a pozwanym. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, poza lokalem dostawcy usług. W dniu 18 grudnia 2010 r. zawarta została kolejna umowa, tj. umowa o świadczenie usług internetowych D.G.nr (...), jednak z powodu błędów formalnych i niedotrzymania przez (...) S. A terminu uruchomienia usługi i tym samym braku realizacji umowy przyznane zostało pozwanemu odszkodowanie w kwocie 46,37 zł, zgodnie z regulaminem świadczenia usług (...) kwota odszkodowania częściowo pomniejszyla nieuregulowaną fakturę. Tym samym pozwany obowiązany był do zapłaty jedynie kwoty 30,95 zł z tytułu świadczonych usług internetowych. Wskazał, iż uruchomienie i świadczenie usług internetowych na rzecz pozwanego miało miejsce na podstawie umowy nr (...) zawartej w dniu 28 lutego 2011 r. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a w jej ramach pozwany przystąpił do oferty specjalnej – promocji „Wybierz najlepiej – Internet Wariant I” obowiązującej w okresie 24 miesięcy od dnia aktywacji usługi. Usługa została aktywowana w dniu 19 marca 2011 r. W związku z przystąpieniem do promocji pozwany uzyskał ulgę w opłatach w kwocie 3.385,69 zł. Podniosła, iż pozwany pismem z dnia 4 lipca 2011 r. wypowiedział umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zarzucając, iż pomimo, iż nie posiada internetu otrzymuje z tego tytułu faktury, w związku z czym naliczona została kara umowna w wysokości 1819,11 zł

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2010 r. pozwany zawarł ze stroną powodową umowę nr (...) o świadczenie usług dialog (...)

W dniu 18 grudnia 2010 r. pozwany zawarł ze stroną powodową umowę o świadczenie usług internetowych. Strona powodowa obowiązana była na jej podstawie uruchomić usługę w terminie 30 dni. Jednakże nie wywiązała się ze zobowiązania. Pozwany nie uzyskał dostępu do Internetu.

Strona powodowa wystawiła następujące faktury VAT:

- Fakturę nr (...) z dnia 7 lipca 2011 r., opiewającą na kwotę 85,30 zł, której termin płatności przypadał na dzień 27 lipca 2011 r.; Na kwotę 85,30 zł składała się kwota 38,93 zł z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych oraz kwota 46,37 zł z tytułu opłaty abonamentowej za Internet;
- Fakturę nr (...) z dnia 6 sierpnia 2011 r., opiewającą na kwotę 103,58 zł, której termin płatności przypadał na dzień 29 sierpnia 2011 r.; Na kwotę 103,58 zł składała się kwota 57,21 zł z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych oraz kwota 46,37 zł z tytułu opłaty abonamentowej za Internet;
- Fakturę nr (...) z dnia 7 września 2011 r., opiewającą na kwotę 50,04 zł, której termin płatności przypadał na dzień 26 września 2011 r.; na kwotę 50,04 zł składała się kwota 3,66 zł z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych oraz kwota 46,37 zł z tytułu opłaty abonamentowej.

Pozwany dokonał następujących wpłat na rzecz strony powodowej:

- W dniu 2 sierpnia 2011 r. wpłacił kwotę 31,65 zł;
- W dniu 24 sierpnia 2011 r. wpłacił kwotę 46,51 zł;
- W dniu 6 września 2011 r. wpłacił kwotę 30,95 zł.

Pismem doręczonym stronie powodowej w dniu 4 lipca 2011 r. pozwany wypowiedział umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych wskazując, iż pomimo, iż nie posiada Internetu wystawiane są faktury za usługę internetową. Pozwany wielokrotnie zgłaszał stronie powodowej, iż nie posiada dostępu do Internetu.

Pismem z dnia 26 lipca 2011 r. strona powodowa poinformowała pozwanego, iż w dniu 28 lutego 2011 r. została zawarta umowa o świadczenie usług internetowych D. G.nr (...) oraz, że na podstawie złożonej reklamacji został wystawiony wniosek na likwidację usługi (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Likwidacja usługi miała nastąpić z dniem 31 sierpnia 2011 r.

W związku z wypowiedzeniem przez pozwanego umowy strona powodowa wystawiła fakturę nr (...) naliczając karę umowną w wysokości 1819,11 zł.

Pismem z dnia 27 września 2011 r. pozwany zakwestionował zasadność wystawionej przez stronę powodową noty karnej nr (...) z dnia 7 września 2011 r.

Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. strona powodowa poinformowała pozwanego, iż usługa (...) została uruchomiona na podstawie umowy numer (...) z dnia 28 lutego 2011 r. Natomiast umowa numer (...) zawarta 18 grudnia 2010 r. nie została zrealizowana ze względu na błędy formalne.

Okoliczności bezsporne

Umowa nr (...) z dnia 28 lutego 2011 r., oświadczenie do umowy o świadczenie usług internetowych (...) S.A. stanowiący załącznik do umowy nr (...) oraz kopia kalkowa oświadczenia o wyrażeniu zgody na świadczenie usługi (...) nie zostały nakreślone przez J. M..

Dowód:

- Opinia biegłego z zakresu ekspertyzy dokumentów k. 177-183.

Sąd zważył co następuje

Powództwo okazało się bezzasadne i z tego względu podlegało oddaleniu.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 28 lutego 2011 r.

Pozwany wskazywał, iż nie zawierał takiej umowy ze stroną powodową.

Rozstrzygnięcia wymagała zatem kwestia czy pozwanego i stronę powodową łączył stosunek zobowiązaniowy powstały na podstawie wskazanej wyżej umowy, a w konsekwencji czy na pozwanym spoczywa obowiązek spełnienia świadczenia wynikającego z tej umowy.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż umowa z której powód wywodzi swoje roszczenie nie została zawarta przez pozwanego. Na podstawie opinii biegłego z zakresu ekspertyz dokumentów Sąd ustalił, iż podpisy widniejące na dokumencie umowy oraz jej załącznikach nie zostały nakreślone przez pozwanego. W ocenie Sądu brak podstaw aby opinię tą kwestionować, również żadna ze stron tego nie czyniła. Biegły dysponując dużym zasobem materiału porównawczego, stanowczo stwierdził, iż umowa nie została podpisana przez J. M.. Zatem w ocenie Sądu brak jakichkolwiek podstaw aby wysuwać przeciwne twierdzenia. Tym samym skoro umowa nie została zawarta przez pozwanego, nie może stanowić podstawy jego odpowiedzialności względem strony powodowej. Dlatego też uznać należało, iż żądanie przez stronę powodową zapłaty kwot wynikających z faktury (...) z dnia 29 sierpnia 2011 r., faktury nr (...) z dnia 27 lipca 2011 r., nr (...) z dnia 26 września 2011 r. oraz faktury nr (...) z dnia 26 września 2011 r. jest bezzasadne. Bezzapornym było, iż pozwany uiszczył należności wynikające z tych faktur w części jaka odpowiada należności za świadczone usługi telekomunikacyjne, zatem nie jest już zobowiązany względem strony powodowej.

Na marginesie wskazać należy, iż brak było jakichkolwiek wątpliwości co do tego, iż zawarta przez pozwanego ze stroną powodową umowa o świadczenie usług internetowych z dnia 18 grudnia 2010 r. nie wywołała skutków prawnych, gdyż strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku aktywowania usługi w terminie. Sama strona powodowa wskazywała,

iż umowa uległa rozwiązaniu w związku z niedotrzymaniem przez stronę powodową terminu dostawy niezbędnego urządzenia. Nawet gdyby uznać, iż umowa ta wiąże strony to brak było podstaw do naliczania jakichkolwiek opłat przez stronę powodową, skoro nie wywiązała się ona ze zobowiązania.

Wskazać należy, iż fakt kilkakrotnego opłacenia przez pozwanego faktur wystawionych za Internet nie ma w niniejszej sprawie żadnego znaczenia. Sąd za wiarygodne uznał twierdzenia pozwanego, który podnosił, iż faktury te zostały zapłacone przez pomyłkę. Bezsprzeczne było, iż pozwany wielokrotnie informował stronę powodową o tym, iż nie posiada dostępu do Internetu i w związku z tym nie będzie opłacał wystawionych z tego tytułu faktur.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej, iż doszło do konkludentnego zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, gdyż pozwany wielokrotnie korzystał za pośrednictwem strony powodowej z telefonu uznać należy je za bezzasadne. Wskazać należy, iż pozwany nie negocjował faktu zawarcia umowy, na podstawie której korzystał z możliwości wykonywania połączeń telefonicznych oraz uiszczal z tego tytułu należne opłaty.

Z powyższych względów powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt II wyroku, znajduje podstawę w art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego zarobku wskutek stawiennictwa w sądzie. Pozwany stawił się w Sądzie dwukrotnie, jego miejsca zamieszkania jest oddalone od siedziby tutejszego Sądu o 501 km, w związku z czym przejechał 2004 km, dlatego też należy mu się zwrot kwoty 1674,96 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co Sąd obliczył mnożąc liczbę przejechanych kilometrów przez stawkę za 1 km przebiegu w wysokości 0,84 zł. Przyjęcie stawki za kilometr w wysokości 0,84 zł znajduje swoją podstawę w § 2 pkt 1 lit b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy. (Dz. U. z dnia 26 marca 2002 r.), które to rozporządzenie znajduje zastosowanie w niniejszym przypadku na mocy odesłania zawartego w art. 86 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.